

ВАГНЕРЪ.

Прощавайте! Чухъ декламирахте вий нѣщо,
 И сигуръ грѣцка драма бѣше то.
 Откорень да изуча искамъ азъ горещо
 И туй искусство. Днеска има си защо.
 Слушалъ съмъ често азъ да се разправа:
 Актьорътъ можель попъ да наставлява.

ФАУСТЪ.

Да, ако попътъ е единъ актьоръ;
 Такъвъ се случай не единъ намира.

ВАГНЕРЪ.

Ахъ, въ кабинетъ скованъ е нашия взоръ,
 И само въ празникъ хората съзира
 Едвамъ съсъ телескопъ, тѣй отдалече;
 Тогава какъ ще убѣдишъ тѣхъ съ рѣчи?

ФАУСТЪ.

Безъ чувство ли си ти, сполука нѣма;
 Слова не ти ли отъ сърдце текатъ,
 Да карашъ съ наслаждение голѣмо
 На всичкитъ сърдцата да се подчинятъ.
 Така седи си ти! лѣпи по малко,
 Отъ стара гостба друга си вари,
 Издухвай вѣчно отъ огнище жалко
 Ти пламъцитъ до зори.
 Маймунѣ и дѣца ще зяпатъ и ще блѣятъ,
 По тѣхъ ако жадитѣ твоето небе,
 Слова сърдце съ сърдце не ще да слѣятъ,
 Сами ако не ти излизатъ отъ сърдце.

ВАГНЕРЪ.

Ораторътъ щастливъ е съ своята рѣчь.
 Да, чувствувамъ азъ колко съмъ далечъ.